



# Vaarwel

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip en gaven haar haar doopnaam terug: Alfons Marie. Corine heeft een biografie geschreven over het schip: *Een vrouw van staal*. [corinenijenhuis.com](http://corinenijenhuis.com)

Drie uur 's nachts: het uur van de wolf. De maan hangt als een wakend oog aan de duistere hemel, geel licht valt door de dakramen en zet het scheepsruim in kleur. Er klinkt lawaai op de kap. Meeuwennagels op aluminium, nachtelijk gekrijs van nijdige vogels. De hond trekt de blafbek er niet meer voor open. Hij is eraan gewend geraakt, we liggen alweer een tijd in deze haven. Water klotst tegen de boeg, zachtjes schuren de rubberen stootblokken; buffers tussen staal en steen. Alfons Marie danst op de deining. Zijn het de lijnen die kreunen of is zij het zelf? Boven het dakraam wuiven wolken voorbij. Wenkende wolken, Alfons Marie kreunt, ik weet het zeker. Ze trekt aan de lijnen als een onrustig paard. Het is tijd om te gaan. 'Zodra het licht wordt', fluister ik haar toe.

Of ik de haven dan niet leuk vind, werd mij gevraagd toen ik ons vertrek aankondigde. De vaste bewoner had verontwaardigd gekeken, alsof ik hem persoonlijk beledigde. Hij mompelde iets over de community, iets over een-bepaald-soort-mensen, hij sloot zijn betoog af met de conclusie dat ik dat begrijpen moest. Ik woon immers op het water. Hulpeloos had ik me omgedraaid naar Alfons Marie. Mijn schip zweeg in alle toonaarden en dacht er het hare van; ze zou het goed doen in de diplomatie.

Maar nu kreunt ze haar verlate antwoord.

Ze is een schip. En een schip moet varen. Aan de woorden van de vaste bewoner wil ze graag wat toevoegen. Hij: als je de haven uitvaart, ga je weg. Zij: als je de haven uitvaart ga je óp weg. Ik knik bevestigend en sluit de ogen. Het uur van de wolf is haast voorbij, nog een paar uur te gaan voordat het licht wordt.

In het roze licht van een prille dageraad starten we de motoren. Alfons Marie rilt van ongeduldig genoeg. Tuitelt wolkjes stoom uit de uitlaat: als je wolkentaal duiden kunt dan lees je dat het haar niet gaat om de bestemming, maar om de reis. Havens zijn tussenstations, uitrustplaatsen op een nooit eindigend vaartraject waarbij de wind de oren schoon blaast, de blik verheldert, het brein verschoont van wat al te lang gist, en het hart verlicht. De einder voor ons is ver en ruim. Er klinkt een schreeuw achter ons op de kade. De vaste bewoner. Hij wuift ons vaarwel. Ik wuif terug met de vlag op het achterdek. Klop Alfons Marie op haar stalen huid. Maak een diepe buiging voor mijn schip. Met haar vaar-ik-wel. ●

*Dit was het laatste Scheepsjournaal van Corine Nijenhuis. Je kunt het werk van Corine verder volgen via [corinenijenhuis.com](http://corinenijenhuis.com). In januari 2023 verschijnt haar nieuwe boek, met verhalen over het vervolg op de watersnoodramp van 1953.*

